

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Karly Cháberové ve věci žalobce: **x** zastoupen Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem se sídlem Praha 2, Ječná 7, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.10.2013, č.j. MV-71439-8/SO-2013,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

[1] Žalobce se podanou žalobou ke zdejšímu soudu domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1.10.2013, č.j. MV-71439-8/SO-2013, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 23.4.2012, č.j. OAM-24804-17/DP-2011 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), kterým žalobci nebyla prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání jako osobě samostatně výdělečně činné (dále též jen „*OSVČ*“) podle ust. § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o pobytu cizinců*“).

[2] V žalobě (téměř shodně jako v odvolání) žalobce uvádí, že v období od 18.5.2009 do 17.5.2011 měl v České republice povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání a následně požádal o jeho prodloužení. Ministerstvo vnitra ovšem tuto jeho žádost zamítlo, protože mu v únoru 2012 ze strany Pražské správy sociálního zabezpečení (dále jen „*PSSZ*“) bylo sděleno, že byl v roce 2009 několik měsíců odhlášen z účasti na důchodovém pojištění, v čemž Ministerstvo vnitra spatřovalo tzv. jinou závažnou překážku pobytu v ČR ve smyslu ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, z důvodu čehož jeho žádost o prodloužení

dlouhodobého pobytu zamítlo. Žalobce připustil, že se tímto dopustil protiprávního jednání, čehož lituje, avšak domnívá se, že se jedná o fiskální delikt, nikoliv o delikt proti cizineckému zákonu. Proto by měl být za tento delikt potrestán stejně jako čeští občané, tedy povinností dlužné zálohy doplatit, nikoli však ještě tím, že mu nebude prodlouženo povolení k pobytu.

[3] Namítá dále, že dle jeho názoru PSSZ nebyla oprávněna poskytnout Ministerstvu vnitra údaje o jeho pojištění před 1. 1. 2011. Tento svůj názor opírá též o Závěrečnou zprávu o šetření veřejného ochránce práv ve věci paní M.S.E. ze dne 7.12.2012 sp. zn.: 843/2010/VOP/JŠM, kde ochránce práv vyslovuje stejný názor. Teprve až od 1. 1. 2011 totiž platí ust. § 106 odst. 8 zákona o pobytu cizinců, podle něhož OSSZ neprodleně oznámí ministerstvu, že cizinec ohlásil přerušeni nebo ukončení samostatné výdělečné činnosti; toto ustanovení ovšem nemůže být aplikováno zpětně, tj. na dobu před 1. 1. 2011

[4] Dále namítá, že z ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že „jinou závažnou překážkou“ může být něco srovnatelného se zájmem státu. Domnívá se, že pojem „jiná závažná překážka“ nemůže sloužit správnímu orgánu k paušálnímu zamítání žádosti cizinců v případech, kdy cizinec se sice dopustil porušení zákona, ovšem cizinecký zákon s tímto porušením zákona nespojuje zrušení povolení k pobytu. Aplikace na jeho případ je s ohledem na okolnosti případu nepřiměřeně přísná. I kdyby jeho delikt byl závažný, pak by nebyl tak závažný, aby obstál v testu přiměřenosti dle ust. § 37 odst. 2 téhož zákona o pobytu cizinců, neboť délka jeho pobytu v České republice činila k 23. 4. 2012 více než 5 let (tedy vznikl mu nárok na trvalý pobyt), dále doba, která od spáchání deliktu uplynula do doby rozhodování správního orgánu, je více jak 2 roky a nadto v České republice je hospodářsky zakotvený, má zde silné vazby.

[5] Žalovaný se ve svém vyjádření ze dne 13. 12. 2013 vyjádřil k podané žalobě tak, že s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí, když odkázal na odůvodnění napadeného správního rozhodnutí a uváděl věcně tytéž závěry, jako v tomto rozhodnutí. Doplnil pouze, že námitka žalobce ohledně zpětné aplikace ust. § 106 odst. 8 zákona o pobytu cizinců, je naprosto irelevantní, neboť správní orgán je ve smyslu ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb. (dále jen „*správní řád*“) povinen zjistit skutečný stav věci, tedy skutečnosti rozhodné pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu po celou dobu povoleného pobytu.

[6] Z předloženého správního spisu jsou tyto pro posouzení důvodnosti podané žaloby podstatné skutečnosti:

[7] Dle Cizineckého informačního systému podal žalobce dne 23. 2. 2009 žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání jako osoba samostatně výdělečně činná. Žalobci pak na základě této žádosti byl povolen pobyt s dobou platnosti do 17. 5. 2011.

[8] Dne 29.3.2011 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti průkazu o povolení pobytu pro cizince na území České republiky.

[9] Dne 23.4.2012 vydalo Ministerstvo vnitra České republiky, odbor azylové a migrační politiky, pod č.j. OAM-24804-17/DP-2011 rozhodnutí, kterým žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR zamítlo a dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se ve smyslu ust. § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců neprodloužilo.

[10] V odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí je uvedeno, že v průběhu řízení bylo správním orgánem od České správy sociálního zabezpečení Praha 5 zjištěno, že žadatel byl jako účastník sociálního pojištění evidován pouze v období od 5. 3. 2009 do 30. 4. 2009 a opětovně od 1. 10. 2010. Žalobce proto nesplnil povolený účel pobytu, tedy povinnosti jako osoby samostatně výdělečně činné. Pokud cizinec podniká, je jeho povinností být přihlášen k pojistnému na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a tím i k platbám odvodů sociálního zabezpečení. Pokud žalobce nepodnikal, musel si být vědom toho, že neplní účel pobytu a tedy se na území zdržuje v rozporu s původně povoleným pobytem.

[11] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání.

[12] Dne 1.10.2013 vydala Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále také jen „Komise“) jako orgán odvolací pod č.j. MV-71439-8/SO/sen-2012 rozhodnutí, v němž odvolání žalobce zamítla a rozhodnutí prvostupňového orgánu jako věcně správné potvrdila. V odůvodnění svého rozhodnutí dospěla k závěru, že prvostupňový orgán vycházel z dostačujících podkladů k tomu, aby byl spolehlivě zjištěn skutkový stav věci a ztotožnila se se závěrem prvostupňového orgánu, podle něhož žalobce neplnil účel, pro který mu byl pobyt povolen a ohodnotila to jako závažnou překážku, která brání prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Komise proto s odkazem na judikaturu Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu zkonstatovala, že zákon o pobytu cizinců je založen na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním nebo studiem a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky skutečně vykonány. S ohledem na toto hodnotí odvolací orgán neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu jako opatření přiměřené s tím, že prvostupňový orgán dostatečně vzal v potaz taktéž možnost dopadů do žalobcova soukromého a rodinného života. K takovému závěru však nedospěl, neboť žalobce nemá v České republice žádné rodinné příslušníky, kteří by měli pobyt na zdejším území vázán na jeho osobu. Poté se vypořádal se zásadní žalobcovou námitkou, že prvostupňový orgán „*ignoroval ust. § 174a zákona o pobytu cizinců*“ tak, že v napadeném rozhodnutí uvedl, že kritéria pro posouzení negativního rozhodnutí jsou pouze demonstrativní a správní orgán posuzující přiměřenost není povinen se v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádat s každým jednotlivým kritériem, stejně jako mu nebrání vzít v potaz jiná kritéria, pokud si to vyžádají specifika daného případu.

[13] Ve věci samé rozhodl Městský soud v Praze bez nařízení jednání, neboť s tím účastníci vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“).

[14] Napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a podle § 75 odst. 1 s. ř. s. přitom vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

[15] Podle ust. § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění: „*Žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně.*“.

[16] Podle ust. § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění: „*Dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*“.

[17] Podle ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění: „*Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.*“.

[18] Podle ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění: „*Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*“.

[19] Podle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění: „*Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*“.

[20] Zásadní námitkou žalobce bylo jeho hodnocení ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť podle jeho názoru výklad neurčitěho právního pojmu „*jiná závažná překážka*“ nemůže sloužit správnímu orgánu k paušálnímu zamítání žádostí cizinců v případech, kdy se cizinec sice dopustil porušení zákona, ovšem cizinecký zákon s tímto porušením zákona nespojuje zrušení povolení k pobytu. Podle názoru žalobce taková aplikace tohoto ustanovení je v rozporu se zásadou přiměřenosti dle ust. § 37 odst. 2 téhož zákona. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na to, že provázaností ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 zákona č. 326/1999 Sb. se již zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. ledna 2012, č. j. 9 As 80/2011- 69; v tomto rozhodnutí nesouhlasil s tvrzením, že pokud zákon podmiňuje v ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců zrušení platnosti víza skutečností, že cizinec přestane splňovat některou z podmínek pro udělení víza, je nutné tyto podmínky dovozovat jen z ustanovení § 31 a § 33 tohoto zákona, a nikoli z ustanovení § 56. Ustanovení § 31 a § 33 podle Nejvyššího správního soudu představují pozitivní vymezení podmínek pro udělení víza; zákon však obsahuje i vymezení negativní, které koriguje pouhé formální naplnění předpokladů pro udělení víza. Takový korektiv představuje mimo jiné ustanovení § 56, na základě kterého správní orgány ověřují, zda jsou splněny další předpoklady pro udělení víza, tedy zda tu neexistují důvody pro jeho případné neudělení. Důvody pro neudělení víza podle § 56 zákona č. 326/1999 Sb. tedy představují (v negativním smyslu) podmínky pro udělení víza ve smyslu § 37 odst. 2 písm. b) tohoto zákona. Na žalobcův případ proto bylo možné užít § 37 odst. 2 písm. b) s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb. Namítanou přiměřenost takového opatření neupravuje ust. § 37 odst. 2 písm. b) tohoto zákona, ale až ust. 174a téhož zákona.

[21] Pokud se týká neurčitěho pojmu „*jiná závažná překážka*“ tak v témže rozhodnutí Nejvyšší správní soud zkonstatoval, že v rozhodnutí „*o neprodloužení dlouhodobého pobytu správní orgány aplikaci tohoto neurčitěho pojmu odůvodnily a specifikovaly, že závažnou překážku spatřují v neplnění účelu pobytu, přičemž jednání stěžovatele podřadily pod tuto skutkovou podstatu na základě zjištění získaných od okresní správy sociálního zabezpečení a výpovědi stěžovatele učiněné do protokolu v rámci ústního jednání*“ (viz. rozsudek

Nejvyššího správního soudu čj. As 80/2011- 69). Dále je v tomto rozhodnutí uvedeno, že „pokud je cizinci uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, je tento cizinec povinen dodržovat veškeré právní předpisy, které se k podnikání na území České republiky vážou, tedy i povinnost být přihlášen k platbám sociálního zabezpečení“. Z potvrzení Pražské správy sociálního zabezpečení Praha 5 ze dne 9. 2. 2012 přitom vyplývá, že žalobce byl evidován v evidenci správy sociálního zabezpečení jako osoba samostatně výdělečně činná v období od 5. 3. 2009 do 30. 4. 2009 a opětovně od 1. 1. 2010. Žalobce tudíž nebyl evidován jako osoba samostatně výdělečně činná v období od 1. 5. 2009 do 31. 12. 2009, tj. po dobu sedmi měsíců. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobci bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání od 23. 2. 2009 do 17. 5. 2011, tak je zřejmé, že po dobu platného dlouhodobého pobytu v rozsahu cca 27 měsíců nenaplnňoval účel svého pobytu po dobu sedmi měsíců, což představuje skoro jednu třetinu času (25,9%). Soud se ztotožňuje s žalovaným, že taková doba naplňuje neurčitý právní pojem „jiné závažné překážky“, který byl v rozhodnutí v souladu se zákonem aplikován.

[22] Obdobně se k tomuto problému vyjádřil Nejvyšší správní soud v dalším ze svých rozsudků ze dne 19.12.2014, č.j. 5Azs 119/2014-20, kde uvedl následující: „K otázce splnění účelu povoleného dlouhodobého pobytu lze dále uvést, že zákon o pobytu cizinců vychází z předpokladu, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území České republiky k určitému účelu, je povinen povolení k jím deklarovanému účelu náležitě využívat. Pokud cizinec nenaplní tento účel, je na místě mu povolení k dlouhodobému pobytu neprodloužit. Plněním účelu, pro který bylo vízum uděleno, je přitom třeba ve smyslu § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců v případě jeho udělení za účelem podnikání, rozumět faktické vykonávání podnikatelské činnosti. Nestačí mít pouze oprávnění podnikat, není-li podnikatelská činnost fakticky vykonávána. Podnikatelem je osoba, která samostatně vykonává na vlastní účet a odpovědnost výdělečnou činnost živnostenským nebo obdobným způsobem se záměrem činit tak soustavně za účelem dosažení zisku (srov. ust. § 420 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, či § 2 odst. 1 zrušeného zákona č. 513/1991, obchodní zákoník). Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil jen formální evidenci v příslušných rejstřících, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, ale faktický výkon podnikatelské činnosti. K výše uvedeným závěrům srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81, a ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013 - 50.“

[23] Pokud jde dále o žalobcovu námitku, že Pražská správa sociálního zabezpečení neoprávněně poskytla žalovanému informace o jeho pojištění před 1. 1. 2011, tak soud k tomuto uvádí, že toto tvrzení žalobce nemá oporu ve správním spise. Ze správního spisu vyplývá, že Pražská správa sociálního zabezpečení poskytla žalovanému informaci o jeho registraci jako osoby samostatně výdělečně činné a přehled jeho plateb na sociální pojištění, resp. jeho nedoplatků. Pokud chtěl žalobce namítnout, že žalovanému poskytla Pražská správa sociálního zabezpečení informace o jeho odhlášení se z evidence jako osoby samostatně výdělečně činné, rozpis plateb a výši dluhu, což by měla učinit až od 1.1.2011, protože teprve až od 1.1.2011 je účinné ust. § 106 odst. 8 zákona o pobytu cizinců, podle něhož správa sociálního zabezpečení neprodleně oznámí ministerstvu, že cizinec ohlásil přerušení nebo ukončení samostatné výdělečné činnosti, pak soud nemůže přisvědčit ani této námitce. V této souzené věci je nutné vycházet z toho, že ust. § 106 odst. 8 bylo účinné již v době rozhodování jak prvostupňového orgánu (23. 4. 2012), tak v době vydání napadeného rozhodnutí (1. 10. 2013) o prodloužení, resp. neprodloužení dlouhodobého pobytu. Žalovaný byl tak podle tohoto právního předpisu oprávněn vyžádat si tyto informace a Pražská správa sociálního zabezpečení byla povinna mu tyto informace poskytnout bez ohledu na to, na jaké

rozhodné období se v rámci hrazených plateb na sociální pojištění správní orgán dotazoval, nehledě na skutečnost, že správní orgán je z logiky věci povinen ve smyslu ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb. (dále jen „*správní řád*“) zjistit skutečný stav věci, tedy skutečnosti rozhodné pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu po celou dobu povoleného pobytu.

[24] Ani další námitce týkající se nedostatečného posouzení přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce (§ 174a zákona o pobytu cizinců) nemůže zdejší soud přisvědčit. Z žádosti, kterou žalobce podal, totiž vyplývá, že žalobce není ženatý, neuvedl rovněž, jestli dlouhodobě žije s družkou. O žádných dětech, ačkoli je ve formuláři výslovně i tato rubrika, se žalobce nezmínil. Pokud žalobce tvrdí, že žalovaný nezohlednil dostatečně délku jeho pobytu na území České republiky a skutečnost, že si zde vytvořil trvalé sociální vazby a zázemí, tak je nutné uvést, že žalobce měl tyto skutečnosti uvést ve správním řízení a případně je doložit či navrhnout jejich prokázání. Pokud žalobce tvrdí, že je na území České republiky hospodářsky zcela zakotvený, měl pro toto své tvrzení navrhnout či předložit příslušné důkazy (např. svá daňová přiznání, doložení v jakém oboru podniká, s jakými ekonomickými výsledky, případně jestli je v České republice vlastníkem nějaké nemovitosti). Z tohoto pohledu nemohly správní orgány dle názoru soudu jinak, než zkonstatovat, že neshledaly negativní dopad svých rozhodnutí, zvláště pak za situace, když vycházely z objektivně zjištěných skutečností, že žalobce nemá na území České republiky manželku, družku, děti a nedoložil správním orgánům žádné podklady o jeho významných a pevných podnikatelských vazbách, které by vinou rozhodnutí o neprodloužení doby pobytu mohly být narušeny.

[25] Případ žalobce je tedy případem zjevně obdobným těm, o kterých již bylo Nejvyšším správním soudem v uvedených rozsudcích rozhodováno. Rovněž v této projednávané věci bylo zjištěno, že žalobce nebyl po významnou dobu povoleného dlouhodobého pobytu za účelem podnikání evidován u správy sociálního zabezpečení, když na předepsaném tiskopise provedl odhlášení z výkonu samostatné výdělečné činnosti, což bylo správními orgány vyhodnoceno jako závažná překážka pobytu cizince na území České republiky, ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, s čímž soud souhlasí.

[26] Ze shora uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.

[27] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. a vychází ze skutečnosti, že žalovaná měla na rozdíl od žalobce v řízení úspěch, avšak – jak vyplývá z obsahu spisu – nevynaložila procesní náklady nad míru obvyklou pro výkon státní moci.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 1. července 2016

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová